

Po tři neděle budeme číst ze závěru celé Bible, a tedy ze závěru Apokalypsy. Po všech peripetiích života a pronásledování ti, kdo obstáli, zakusí nádheru cíle připraveného Bohem: dar nové země. V obrazné řeči se mísí jak biblická symbolika, tak i důraz na emoce. Obojí ale svědčí o velkolepém Božím daru, který pro nás Bůh připravil.

Já, Jan, viděl jsem nová nebesa a novou zemi – dřívější nebesa a dřívější země zmizely, ani moře už není. A uviděl jsem svaté město, nový Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha; bylo vystrojeno jako nevěsta okrášlená pro svého ženicha. A uslyšel jsem od trůnu mohutný hlas: „Hle – Boží stan mezi lidmi! Bůh bude s nimi přebývat; oni budou jeho lidem, a on – Bůh s nimi – bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí: nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude, protože co dříve bylo, pomínulo.“ A ten, který seděl na trůně, řekl: „Hle – všechno tvořím nové!“ (Zj 21,1-5a)

Evangelium

Jsme ve večeřadle, před malou chvilkou Ježíš umyl učedníkům nohy a začali slavit Poslední večeři. Ale text je vybrán především pro odkaz na základní princip fungování společenství církve. Ježíšovo slovo není jen dobrá rada, ale přikázání.

Když Jidáš odešel, Ježíš řekl: „Nyní je oslaven Syn člověka a Bůh je oslaven v něm. Je-li Bůh v něm oslaven, oslaví Bůh i jeho v sobě; ano, hned ho oslaví. Dětky, jen krátký čas jsem s vámi. Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem; jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem.“ (Jan 13,31-33a.34-35)

K zamyšlení

Kolik lidí, které běžně potkáváme, je nám trnem v oku! Rozčilují nás svými názory, postoji, lhostejností či velkou pečlivostí... Církev si brzy po vzkříšení uvědomila, že je Kristem povolána svědčit o událostech Velikonoc, o naději, kterou Kristova krev získala každému člověku. A začínají hledat způsoby, jak evangelium hlásat a jak udržet živé komunity nových křesťanů. U každého člověka, který nás rozzlobí, je dobré postřehnout, že také tento člověk je Bohem povolán ke spáse. I on by mohl zaslechnout nebo nově objevit zvěst evangelia. Mohu tomu nějak pomoci? (Pramen: vira.cz)

MODLITBA

Bože, ať vírou postavím hráz pochybnostem,
ať propast zoufalství překlenu mostem,
kde vládne temnota, ať světlo křesám,
se všemi smutnými ať v tobě plesám.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

- V Božích sklepech je dostatek vína pro chvíle, kdy není co pít.
- Před Ním jsi malý, s Ním jsi větší a v Ném už na velikost nehleďš.
- Bůh je neviditelný – proto je tak důležité, jak Ho vidíš.

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2,
410 02 Lovosice
webové stránky:
farnostlovosice.cz

5. neděle velikonoční

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY:

LOVOSICE	Ne - v 9.00
	Út - v 17.30
	St - v 17.30
	Čt - v 7.30
	Pá - v 16.30 ale 24.5. v 18.00
DD MILEŠOV	Pá - v 9.15

Modlitební skupina - Út v 16.30

Modlitba chval - 21.5. 2019 od 20.00 v DDKT v Litoměřicích

INTENCE MŠÍ SV.

Ne 19.5. 2019 v 9.00 za † členy rodin: Honova, Bartošova, Matoušková, Dolečková, Tomášková, Nováková, Uxova

Vchynice v 11.00 poutní ke cti sv. Jana Nepomuckého - za farníky

Pá 24.5. 2019 v DD Milešov za ochranu lidského života; v Lovosicích v 18.00 na dobrý úmysl

Ne 26.5. 2019 v 9.00

Velemín v 11.00 (rezervace)

24. května - Noc kostelů

Vyučování náboženství se 25.5. konat nebude

„YOUCAT“

(Katechismus Katolické Církve v otázkách a odpovědích)

319. Neseme zodpovědnost za hříchy druhých?

Nikoliv, za hříchy druhých lidí nejsme odpovědní. Avšak zodpovídáme za hříchy druhých, pokud při nich vlastní vinou spolupracujeme, a to buď tím, že bychom se na hříchu druhého člověka přímo podíleli, nebo že bychom druhého ke spáchání hříchu povzbuzovali, případně ho včas nevarovali.

NĚKTERÉ PAMÁTKY V TÝDNU

21. května – připomínka sv. Ondřeje Boboly, mučedníka

NEJSTATEČNĚJŠÍ A NEJKRVAVĚJŠÍ SVĚDEK ROZDĚLENÉHO KŘESŤANSTVÍ

Narodil se roku 1592 v Palatinátu v sandoměřském vojvodství v Malé Polsece. Pocházel z rodu českých rytířů Bobolů. Otec Krištof dbal na posvátný odkaz víry svých předků. Ondřej prospíval na školách a vynikal ve ctnostech. V 19ti letech se rozhodl pro službu Bohu a bližním v Tovaryšstvu Ježíšově. Dne 10.8. 1611 přijal řeholní hábit sv. Ignáce v městě litevského knížectví ve Vilně, v koleji, kterou rok předtím, po požáru, znovu vystavěl jeho strýc, rovněž Ondřej Bobola.

Noviciát prožíval mladý Ondřej s velkou poslušností a pokorou, v cvičení se v sebezáporech a s vroucí láskou k Bohu. Po dvou letech složil prosté řeholní sliby a pak dvě léta studoval filosofii. Během tří let vyučoval i na řeholních latinských školách na Ukrajině. Čtyři roky pak studoval teologii ve Vilně a v roce 1622 přijal kněžské svěcení.

Od roku 1624 byl kazatelem a zpovědníkem ve chrámu sv. Kazimíra ve Vilně. Přitom se věnoval i vedení Mariánské družiny studentů. Horlivým působením získal mnoho pravoslavných pro katolickou víru. Navštěvoval nemocné a konal i skutky tělesného milosrdenství. Osvědčil se zvláště za morových epidemií v letech 1625, 1630 a 1633, kdy chodil takřka dům od domu a pomáhal těm, od nichž domácí ze strachu utekli. I přes horlivost v této samaritánské službě se nenakazil, ač jeho osm bratrů ve službě při ní zemřelo.

Po složení slavných slibů v roce 1633 byl poslán od představeného řeholního domu do běloruského města Bobrujsk v miňském kraji. Byl milován jako otec a působil jako horlivý a neúnavný misionář, který v posledních dvaceti letech projížděl celé území Litvy a Běloruska. Mezi tím byl přeložen do Pińska. Žil asketicky a s velkou úspěšností. Měl zvučný hlas a byl nadaný řečník s výbornou pamětí. Měl dostatek trpělivosti a značnou vytrvalost. Často nocoval pod širým nebem. Největšími jeho odpůrci byli nesjednocení popové, přezdívali ho "dušechvatem" a štváli proti němu.

Litva a Bílá Rus prožívaly v té době velmi bouřlivé období svých dějin. Jednalo se zejména o neúprosný boj proti tzv. uniatům (věřícím sjednoceným s Římem), kteří byli označováni za zrádce. Zároveň se na více místech bojovalo a Rusové s Tatary porazili polské vojsko. Vzbouření kozáci pod Bohdanem Chmelnickým velmi zhoršili situaci, zaplavili Bělorusko a krutě sužovali katolíky, zaměřující se na všechny uniaty. Mnoho kněží, řeholníků i prostých

věřících jim padlo za obětí. Kozáci, kteří uslyšeli o horlivém jezuitovi, začali po něm pátrat.

Ondřej 16.5. 1657 po odsouzení mše svaté v Poradylně nedaleko Pińska se dozvěděl, že jej kozáci hledají. Katolíci mu poskytli vůz, na kterém se snažil se spolubratrem ujet. U dvorce Mohylny spatřil vozka blížící se kozáky, seskočil z vozu a utekl do lesa. Ondřej vědom si nebezpečí sestoupil z vozu, poklekl a v modlitbě se odevzdal do Boží vůle. Kozáci, kteří se přihnali, jej srazili k zemi. Ondřej, vida svou situaci, prosil za svého průvodce, kterého pak propustil na svobodu.

Kozáci, radující se, že ulovili "lovce duší", krutě se na něm vyřádili. Nejprve Ondřeje dovlekli k blízkému stromu, kde jej do krve zbičovali. Pak ho za krk přivázali provazem ke dvěma koním a hnali jej do Janova. Tam se s ním pochlubili svému setníkovi. Ten ho nutil k odpadu od katolické Církve a hrozil mu smrtí. Ondřej se značnou statečností žádal kozáka, aby zanechal rozkolu a vrátil se do Církve. Setník se rozzuřil a začal sekat mečem do Ondřeje, až ten se zkrvavený svalil k zemi. Pak mu vypíchl dýkou oko. Druhý kozák vyrazil misionáři několik zubů.

Potom ho dovlekli do řeznického krámků, svlékli a k dalšímu mučení ho přivázali na stůl. Při pálení smolnými loučemi na prsou chtěli, aby se odřekl katolické víry. Zatímco se modlil za mučitele, odřeli mu nožem pleš, dlaně i prsty, aby prý došel lepšího pomazání. Vyrazili mu další zuby a uřezali nos i uši. Pak mu ještě vytrhli jazyk, a uvádí se i odříznutí rtů a seřezání kůže ze zad. Nato ho sundali ze stolu a blátem vlekli na smetišť.

Několik odvážných katolíků při odchodu kozáků spěchalo k umírajícímu, setník to ale viděl, vrátil se k němu a roztal mu šavli hlavu.

Mučedníkové tělo uložili věřící nejdříve ve farním chrámu v Janově a později je předali jezuitům z Pińska. V roce 1808 byly shledány jeho ostatky neporušené a byly přeneseny do Polocka, kde je uložili do skleněné rakve. V roce 1853 byl Piem IX. blahorečen. Roku 1922 jeho tělo zabavili vojáci Rudé armády pro přírodovědecké muzeum v Moskvě. V roce 1924 bylo vyzádáno papežem Piem XI. prostřednictvím dvou členů papežské komise pro pomoc hladovějícím v Rusku. A když tento papež v dubnu 1938 Ondřeje kanonizoval, bylo jeho tělo z Říma převezeno do Polska. Za varšavského povstání bylo prý světcovo tělo přenášeno podzemními kanály, z obav před zneuctěním.

26. května – 6. neděle velikonoční – Den modliteb za pronásledované křesťany (plus sbírka)

Gaudete et exsultate

Apoštolská exhortace
O povolání ke svatosti v současném světě

Ideologie, které mrzačí jádro evangelia

100. Ideologie nás někdy přivádějí ke dvěma neblahým omylům. Na jednu straně je omyl těch křesťanů, kteří tyto požadavky evangelia oddělují od osobního vztahu k Pánu, od vnitřního spojení s Ním, od milosti. Takto se křesťanství transformuje na pouhou nevládní

organizaci, čímž se mu odnímá jasná spiritualita, kterou tak dobře prožívali a projevil svatý František z Assisi, svatý Vincenc de Paul, svatá Tereza z Kalkaty a mnozí jiní. U těchto velkých světců ani modlitby, ani láska k Bohu, ani četba evangelia neumenšily nadšení a účinnost jejich služby bližnímu, nýbrž docela naopak.

101. Neblahý a ideologický je také omyl těch, kteří nedůvěřují sociálnímu nasazení druhých a považují ho za projev povrchnosti, zesvětštění, sekularizace, imanentismu, komunismu a populismu. Buď jej relativizují, jako by považovali jiné věci za důležitější, anebo se zajímali jen o určitou etiku či důvod, které hájí. Například obrana nevinného nenarozeného musí být zřetelná, pevná a vřelá, protože je ve hře důstojnost lidského života, který je vždy posvátný, což vyžaduje lásku ke každému člověku bez ohledu na jeho vývoj. Stejně posvátný je však život chudých, kteří se již narodili a zmitají se v bídě, osamocení, exkluzi, obchodu s lidmi, ve skryté eutanazii nemocných a starých lidí zbavených péče, v nových formách otroctví a všech formách skartace. (Dokument z Aparecidy učí, že býtí člověka „je vždy posvátné, od početí, ve všech fázích života až do přirozeného skonu, i po smrti,“ a jeho život má být chráněn „od početí, ve všech jeho fázích až do přirozené smrti“ – Generální konference episkopátu Latinské Ameriky a Karibiku, 29.6.2007). Nelze si předsevzít ideál svatosti, který by ignoroval nespravedlnost tohoto světa, ve kterém někteří slaví, zbytečně utrácí a redukuje život na konzumaci posledních novinek, zatímco druzí se dívají zvenčí a jejich život bídě míjí i končí.

102. Často lze slyšet, že vzhledem k relativismu a omylům nynějšího světa, by například situace migrantů měla být okrajové téma. Někteří katolíci tvrdí, že je to druhotné téma vzhledem k „vážným“ tématům bioetiky. Takové řeči lze pochopit u politika, který hledí na svůj úspěch, avšak nikoli u křesťana, který by se měl vžít do situace bratra, riskujícího život ve snaze zajistit budoucnost svým dětem. Můžeme snad neuznat, že právě to po nás žádá Ježíš, když říká, že v každém, kdo je na cestě, přijímáme Jeho (srov. Mt 25,35)? Svatý Benedikt to přijal bez výhrad, a třebaže to mohlo „komplikovat“ mnišský život, stanovil, aby všichni hosté, kteří přijdou do kláštera, byli přijímáni „jako sám Kristus“ (Řehole Benediktova, 53) dokonce i úkonem klanění (), přičemž „zvlášť usilovná péče se má věnovat chudým a poutníkům“ (tamt.).

103. Něco podobného tvrdí Starý zákon, když říká: „Nesužuj přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci“ (Ex 22,20). „Jestliže ve vaší zemi bude s tebou přebývat cizinec, nesmíš ho utiskovat. S cizincem, který bude s vámi přebývat, musíte jednat jako s jedním z vás. Budeš ho milovat jako sebe samého, neboť i vy jste byli cizinci v egyptské zemi“ (Lv 19,33-34). Nejedná se proto o vynález nějakého papeže nebo o přechodné delirium. I my jsme v nynějším kontextu povolání putovat k duchovnímu osvícení, jež nám prezentoval prorok Izaiáš jako odpověď na svůj dotaz, co je milé Bohu: „Lámej svůj chléb hladovému, popřej pohostinství bloudícím ubožákům; když vidíš nahého, obléč ho, neodmítej pomoc svému bližnímu. Tehdy vyrazí tvé světlo jak zora...“ (Iz 58,7-8).

(pokračování příště)